No. 106. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT

Vrijdag 3 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— De berigten uit Italië verwezenlijken de vrees welke sedert lang was opgevat. De gisting door de Oostenrijksche dwangmaatregelen aangezet, slaat er tot feitelijkheden over. Liverno is in opstand. Den 22. vergaderde het volk op de *piazza grande*, het grootste plein der stad, en eischte met hevigheid het vormen eener burgerwacht. Het scheen dat de gouverneur door zijne toespraak de gemoederen tot bedaren zou krijgen, toen ongelukkigerwijze een bataillon karabiniers dreigende bewegingen maakte. Dit was het sein tot gewelddadigheden: de troepen werden in een oogwenk ontwapend, en onder den voet geloopen. Alarm verspreide zich door de gansche stad, en de hevigste proclamatiën werden aangeplakt, in welke eene verandering van ministerie gevraagd, en de oprigting van een korps vrijwilligers, ten einde de Oostenrijkers te verjagen.

Ook uit Rome melden de laatste tijdingen, hoe de opgewondenheid meer en meer toeneemt; daar evenwel schijnt het bestuur, en in de eerste plaats de paus zich aan het hoofd der beweging te stellen. Te Forli is de oprigting bevolen van een observatiekamp, werwaarts van alle zijden troepen en burgerwachten henen stroomden.

Ongetwijfeld is Oostenrijk sterk genoeg om deze ongedisciplineerde benden in bedwang te houden; maar hoe zal het gedrag zijn van Frankrijk en Engeland bij eene waarschijnlijke botsing? — Wij behoeven geene profeten te zijn, om te voorspellen, dat Frankrijk vooral niet gedogen zal, dat geheel Italië onder de magt van Oostenrijk valle.

DUITSCHLAND.

— Uit Munchen is het berigt ingekomen dat senora *Lola Montez* eindelijk haar zin heeft verkregen en tot den gravinnen-stand is verheven. Wat het ministerie *Abel* niet geliefde te volvoeren, is onder het tegenwoordige ministerie verwezenlijkt. Behalve eene aanzienlijke lijfrente, is haar [illegible] uitgestorven geslacht uit den Beijerschen Palz. Het schijnt dus, dat *Lola* tot nog toe door geene mededingster uit de koninklijke gunst is verdreven, zoo als sommige bladen zich niet ontzien hebben te vermelden.

— De vruchten-oogst is in het Hertogdom Nassau zoo overvloedig, dat de hertog bevel heeft gegeven, om uit zijne bosschen de noodige stutten voor de vruchtboomen kosteloos te doen uitreiken; het district Hochst heeft er alleen 80,000 noodig. Vele duizende mudden appelen zijn voor Engelsche rekening opgekocht à *f* 1 voor de beste soorten.

— In Neder-Beijeren is zoo veel graan geoogst, dat er groote stapels onder den blooten hemel moeten opgerigt worden, omdat de schuren het niet kunnen bevatten.

— Sinds de nederlaag, die de Russen bij Guerguchil in Daghestan hebben geleden, hebben er tusschen de bergbewoners een aantal gevechten met verschillende kansen plaats gehad, die echter geëindigd zijn met de algeheele terugtrekking der keizerlijke troepen op bijna alle punten des lands. De soldaten van *Schamyl* in Daghestan, en die van zijn luitenant *Nou-Ali* in Tchechnia, aangemoedigd door de teruggaande beweging der Russen, hebben derzelver achterhoede aangetast, zoo dat de Russische generaals de grootste moeiten hebben moeten aanwenden, om hunne devisiën van een aanval te vrijwaren en buiten gevaar te houden. Bovendien heerscht de cholera in beide legers.

— In Krakau en Lemberg wordt het wederom onrustig. Dezer dagen heeft men in laatstgenoemde plaats twee der Poolsche aanvoerders van den jongsten opstand, op eene schandelijke wijze, namelijk door ophanging, ter dood gebragt. De verbittering, door deze ijsselijke daad van tirannij verwekt, gaat boven alle beschrijving. daar zelfs de Poolsche meisjes en vrouwen, waaronder dames van de eerste standen, het schavot en de graven dier ongelukkige martelaren der vrijheid met bloemen en kransen van *immortelles* versierden, en luide vervloekingen tegen hunne laaghartige beulen uitstieten. De onverbiddelijke geschiedenis zal eenmaal derzelver wee uitspreken over de monsters en slaven-knechten, die thans in het ongelukkig Polen gelijk wilde dieren woeden. Ja driewerf wee en vloek over de kannibalen, die het rampzalig Polen teisteren. Wanneer de genius der menschheid en der vrijheid zal ontwaken uit deszelfs sluimering, zal er ook voor alle dwingelanden en derzelver ellendige huurlingen geene genade te wachten zijn, en zal iedere druppel onschuldig burgerbloed duizendvoudig worden gewroken! En men lette wel, die ure is nabij! .... Dan zal de wraakkreet van Polen bij alle volkeren weêrgalmen, en allerwege zal men de tirannen en hunne afschuwelijke trawanten als kaf voor den wind, bij de nadering der volks-legioenen, zien wegstuiven. Dat de geheele Christenheid dus bidde voor de zielen dier rampzalig vermoorde Polen en hunne onderdrukkers vloeke! *Polen is nog niet verloren!* (*de Burger.*)

ENGELAND.

— Door het springen van den ketel eener stoomboot is op den Theems een vreesselijk ongeluk veroorzaakt. — Men spreekt van 50 à 80 dooden.

— De hertog van New-Castle, de geestelijkheid en de voornaamste grond-eigenaren van het genootschap Nottingham hebben eene maatschappij opgerigt ter afschaffing der boks-gevechten (*boxing mathes*). Men hoopt, dat dit voorbeeld ook in de andere graafschappen navolging vinde, en dat de beschaving niet langer zal behoeven te blozen over onmenschelijke gevechten, die in Engeland maar al te dikwerf plaats hebben.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 28. Augustus. Op 9. October zal eene schier volkomen zonsverduistering zigtbaar wezen, waarvan het begin ten 6 ure 14 min. des morgens en de totale verduistering ten 8 ure 48 min. zal plaats vinden.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 30. Augustus. Het getal [illegible] in de week van 25 — 28 Augustus, overtreft wederom dat der geborenen met 47.

's GRAVENHAGE, den 29. Augustus. Men verneemt dat de noodige bevelen gegeven zijn, om den 26. September eerstkomende een algemeenen dankdag in het vaderland te houden voor den gezegenden oogst.

— Z. M. de Koning wordt den 20. September in de residentie terug verwacht.

— Het getal der bedelaars in de gestichten van de Kolonien van Weldadigheid is zoo sterk toegenomen, dat er aan gedacht wordt meerdere gebouwen te zetten. Men verwacht dezen winter een groot aantal Nederlanders.

's HERTOGENBOSCH, den 29. Augustus. Men verhaalt ons, dat in de Langstraat een aardappelendief gedacht had zijne zaak zeer slim te overleggen door in het schot van eene schuur, waarin eene groote hoeveelheid aardappelen geborgen waren, een gat te maken, niet grooter dan om zijne hand er door te steken. De eigenaar dacht dat de ratten zijnen voorraad verdunden. De knecht echter meende dat de ratten zich wel met wat minder zouden vergenoegd hebben; doch de meening van zijnen meester bragt hem op eenen zonderlingen inval. Hij plaatste aan de binnenzijde van het gat eene soliede rattenklem en toen hij des nachts eens wilde gaan zien, of de rat gevangen was, vond hij een tweevoetig dier gevangen, en in de onmogelijkheid om te ontsnappen. Men liet hem daar den nacht doorbrengen en des morgens kwam de eigenaar met den knecht, elk met eene zweep gewapend, en na den gewaanden rat eene duchtige correctie te hebben toegediend, werd de klem van binnen losgemaakt en de dader kwam er ditmaal met eene geklemde hand en eenen warmen rug af. Het is te hopen, dat die les voor hem niet vruchteloos zal zijn geweest.

LEEUWARDEN, den 28. Augustus. Naar men verneemt, worden hier en daar in dit gewest vele ooijevaars dood, op het land gevonden, hetwelk anders slechts zeldzaam het geval is; men schrijft dit toe aan het eten van muizen die gestorven zijn aan een of ander middel, dat tegenwoordig gebezigd wordt, om dezelve te verdelgen. Alhoewel niet alle middelen vergif in zich bevatten, zoo wordt er toch veel muizenvergif bereid, dat uit stoffen is zamengesteld, hoogst gevaarlijk voor menschen en dieren zijn.

GRONINGEN, den 30. Augustus. Groningen's bevrijding in 1672, op den 28. Augustus, werd ook dit jaar weder, nadat die gewigtige gebeurtenis den Zondag te voren in de bedehuizen godsdienstig was gevierd, op dien dag zelven door de burgerij dezer stad herdacht door het uitsteken der vlaggen uit hare huizen. Te elf uur had er in de Groote Kerk een Volks-Muzijkfeest plaats, welks opbrengst tot een weldadig doel zal worden aangewend. Eene talrijke menigte woonde hetzelve bij, die den uitvoerders allen lof deed toekomen. Openbare volksvermakelijkheden hebben er echter dit jaar te dezer gelegenheid niet plaats gehad; doch in den schouwburg werd des avonds eene representatie gegeven, en in verscheidene koffijhuizen werden danspartijen gehouden, terwijl eenige anderen ingezetenen zich op de Groote Markt met het afsteken van zwermers onledig hielden.

VLISSINGEN, den 2. September. Gedurende de maand Augustus zijn alhier geboren 23 personen, als: 13 van het mannelijk en 10 van het vrouwelijk geslacht; overleden 22 personen, als: 17 van het mannelijk en 5 van het vrouwelijk geslacht; onder de overledenen zijn begrepen 3 militairen in het hospitaal en 3 elders gestorven; levenloos aangegeven 2 van het mannelijk geslacht.

Met betrekking tot den ouderdom waren de overledenen als volgt:

Beneden het jaar				4
van 1	tot	10	jaren	3
« 10	«	20	«	2
« 20	«	30	«	4
« 30	«	40	«	2
« 40	«	50	«	2
« 50	«	60	«	1
« 60	«	70	«	1
« 70	«	80	«	2
« 80	«	90	«	1
			Totaal	22.

Terwijl er 9 huwelijken zijn voltrokken.

INGEZONDEN STUKKEN.

Onze vaderlijke regeringen worden jegens het proletariaat (1) steeds vaderlijker.

(*Uit de Deutsche Brüsseler Zeitung No.* 64 *van* 12. *Aug. jl.*)

De vorst VON REUSZ-SCHLEIZ vaardigde dit voorjaar een bevel uit, waardoor in het geheele vorstendom de *duiven* achter slot en grendel moesten gehouden worden, opdat zij van de zaadvelden geen koorn zouden pikken en de opbrengst van den oogst verminderen. Hij deed het tot « welzijn der arbeidzame klassen." Deze waren in hunne ondankbaarheid vermetel genoeg, te vragen, waarom dan hun vorst bij de gratie Gods de buitengemeene massa van vorstelijk wild, dat hij en de overige landheeren teederlijk opkweeken en verzorgen, niet vóór den oogst van den landman verwoeste, daar dat gedierte eene veel grootere schade aanrigtte, dan alle duiven te zamen op den aardbodem doen kunnen. De vorst zal nog antwoorden, maar heeft daarvoor eenige dezer vragers in de gevangenis laten zetten, waar zij met de zanggodinnen het antwoord zelve mogen uitvorschen.

(1) *Proletariën* komt van *proletarius*, pl. *proletarii*, afgeleid van *proles*: kinderen, kroost, nakomelingschap. Zoo werden in het oude Rome genoemd de arme burgers, welke tot de zesde of laatste volksklasse behoorden, die vrij van het betalen van belastingen waren, om de zeer natuurlijke reden, dat zij niets bezaten, en tot niets anders dienden, dan tot procreatie, dus alleen met hunne kinderen; van daar noemt men in 't algemeen de onbemiddelde menschen uit lagen stand *proletariën*, *proletarii*, *proletariërs*.

Iets over de eerste menschelijke zamenleving, naar den leiddraad der Mozaische oorkonde, eene voorlezing van F. VON SCHILLER, « *Etwas über die erste menschengesellschaft nach dem leitfaden der Mosaischen urkunde.*"

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Weldra werden zij den schrik des vreedzamen landmans en de weerloozen herders, die zij op schatting stelden; goed geluk en wapenfeiten maakten hun alom berucht en de overvloed, die bij deze levenswijze zoo gemakkelijk te verkrijgen was, maakte hunne benden talrijk.

Deze hand over hand toenemende wanorde in de eerste zamenleving der menschen, zou waarschijnlijk ten laatste op orde uitloopen – en de nu eenmaal vernietigde gelijkheid der standen en de stamvaderlijke regering door eene monarchie vervangen zijn. Een dezer avonturiers, magtiger en koener dan zijne roofgenooten, zoude zich tot opperheer opgeworpen – eene bemuurde stad gebouwd – en een eersten staat gevestigd hebben; maar in de oogen van het wezen dat de wereld regeert, was de tijd voor dat alles niet rijp genoeg en alle voortschreden, welke de toenmalige begrippen der menschen, tot hunne beschaving, konden maken, werden door eene vreesselijke gebeurtenis in de natuur, plotselijk gestremd.

Asia, door den zondvloed van zijne bewoners verlaten, moest weldra tot prooi der wilde dieren worden welke, op eene zoo vruchtbare aarde, als die welke op de overstrooming volgde, met snelheid en in groot getal toenamen en overal hunne heerschappij uitoefenden, waar de mensch zich tot hare beteugeling te zwak bevond. Iedere streek land, die het nieuwe menschengeslacht bebouwen wilde, moest het woest gedierte *eerst* ontwrongen – en later, met geweld en list, er tegen verdedigd worden. Ons Europa is thans van deze gevaarlijke bewoners gezuiverd; wij kunnen ons bezwaarlijk meer een denkbeeld vormen van de ellende die de toenmalige tijden ter neder drukte. De vreesselijkheid dezer plaag wordt van een aantal schriftuurplaatsen, alsmede van de gewoonten der oude volken, inzonderheid van die der Grieken, afgeleid, welke den verwinnaar der verscheurende dieren de onsterfelijkheid en den eerepalm der goden waardig keurden.

Zoo werd de Thebaansche Oedipus tot koning verheven, dewijl hij de alovermogende sphinx had uitgeroeid; langs deze wijze hebben Perseus, Hercules en Theseus den roem der nakomelingschap en hunne vergoding verworven. Ieder die zich aan de uitroeijing van den algemeenen vijand wijdde, werd als de grootste beweldadiger der menschheid beschouwd, en inderdaad moesten er zeldzame gaven in hem vereenigd zijn om den strijd met goed gevolg te voeren. De jagt tegen wilde dieren was het eigenlijke werk der helden voor de krijg onder de *menschen* woedde: zulke jagten werden waarschijnlijk met groote volks-hoopen aangelegd en, door den dappersten, dat is, door hem, wiens moed en verstand overwigt op de anderen hadden, aangevoerd; zulk een aanvoerder heeft gewoonlijk, aan de gewigtigste dezer krijgsverrigtingen, zijn naam geleend, die honderdtallen uitlokte, zich aan zijn gevolg te sluiten om dappere daden onder hem uit te voeren: dewijl dergelijke jagten naar plannen en schikkingen moesten ondernomen worden, door den aanvoerder ontworpen en bestuurd, matigde hij zich de taak van algemeenen rolverdeeler aan, en wist daardoor zijne eigen wil tot dien van het algemeen te maken. Men raakte het ongemerkt gewoon hem gehoorzaamheid te betoonen en ondergeschikt aan zijne betere inzigten te zijn. Als hij zich door daden van persoonlijke dapperheid, onverschrokkenheid van ziel- en ligchaamkrachten, onderscheidde, dan werkten vrees en bewondering zoodanig in zijn voordeel, dat men zich in den blinde aan zijne leiding onderwierp. Geschillen onder de jagtgenooten, die, bij zulke ruwe en volkrijke jagtzwermen, al dadelijk zijn ontstaan, werden door hem, dien allen vreesden en eerden, als natuurlijke scheidsregter beslist; en zoo wel de vrees als het ontzag voor zijne persoonlijke dapperheid, waren genoegzaam zijne uitspraken klem

In Pruissen dreef de *liefde* — anderen zeggen de *vrees* voor het proletariaat de christelijk-germaansche regering tot het verbod van het gebruik van aardappelen in de branderijen en tot dergelijke geliefde maatregelen. De proletariërs zeiden: « Thans, in April, vaardigt men verboden uit, die ons weinig of geen nut aanbrengen, maar waardoor men onze domheid weder eens hoopt te misleiden.

Duizenden waren er reeds verhongerd, vele andere duizenden lagen ziek en ellendig aan de gevolgen van honger en slecht voedsel in hunne hutten van ellende, en duizenden zijn, niettegenstaande de aardappelen-wet nog verder ten gronde gegaan.

De Potsdammer koning beval, slechts « *oudbakken brood*" te eten. Alleen zijn eigen persoon en de geheele stad Berlijn zonderde hij van dit gebod uit, hoewel hij de « *smakelijkheid*" van het oudbakken brood zeer geroemd had.

De honderdduizenden van proletariërs, die noch *nieuw*- noch *oud*bakken brood konden koopen, waren over dit allerhoogste bewijs van een gevoelvolle maag van hunnen « onverzwakten" heerscher regt opgetogen.

In Oostenrijk was de nood der arbeidende klasse vreesselijk gestegen. De door misdaden en laagheden van allerlei aard verschrikkelijke vorst Metternich, wilde eveneens een proefje geven, wat eene « vaderlijke regering" kan doen. Hij liet door den heer Nowack eene voortreffelijke uitvinding doen en liet ze ook weldra aan een aantal proletariërs ten beste geven. Zij bestond in de vervaardiging van brood uit lijn- en raapkoeken. Daarmede werden nu de noodlijdenden gespijzigd, omdat zij dit liefelijke, en, zoo als men zich *officiëel* uitdrukte, « krachtige" voedingsmiddel tot eenen prijs, die den bereider eene winst van 20 percent deed profiteren, uit hunnen zak hadden moeten koopen.

Inderdaad werkte dat nieuw uitgevonden brood zoo krachtig, dat die het 14 dagen gebruikte, niets meer op de wereld noodig had, op zijn hoogst eene doodkist, zoo hij niet uit spaarzaamheid, zonder deze weelde in den grond gestopt werd.

Welwillende menschen zullen wel niet verlangen, dat wij in deze hitte al de door onze 38 regeringen, ten beste der proletariërs getroffene maatregelen, ieder in 't bijzonder zouden opsommen.

Het is voldoende te weten, dat in al onze landen, nu op deze, dan weder op gene wijze, voor de proletariërs gezorgd werd.

Dat alles was echter nog maar eene kleine inleiding tot hetgeen de allerhoogste landsvaders in 't vervolg denken te doen. En waarlijk, als wij hunne pogingen van meer nabij beschouwen, dan moeten wij toestemmen, dat de jaarlijksche kosten van onderhoud van 50 millioen daalders, die het onzen 34 dierbare vorsten bij de gratie Gods behaagt om uit onze zakken te kloppen, op de voortreffelijkste wijze besteed worden.

De Duitsche vorsten des verbonds beraadslagen sedert eenigen tijd over eene wet, welke de terugkeer van een noodjaar, als 1847, voor altijd voorkomen zou.

Men heeft zich op den bondsdag van de nadeelige gevolgen der proletarii in groote hoeveelheid overtuigd. Een gedenkschrift van den overgeërfden Lodewijk, zette de zaak, voor elk die zijnen *Walhalla*-stijl begreep, duidelijk uit elkander. Het komt eenvoudig neêr, op de oplossing der vraag: Hoe is het verhongeren der proletariërs in massa's te keer te gaan? Het gedenkschrift antwoordt: Daardoor, dat wij het bovenmatige proletariaat van den hals schuiven; als het niet meer bestaat, kan het ook niet verhongeren. Dat is zoo klaar als water-chocolaad, riepen onze geliefde landsvaders uit.

Omtrent de bijzonderheden der wet is men het nog niet eens geworden, des te meer over het beginsel, dat geheel en al op de theorie van *voorbehoeding* berust.

Wat de verstandelijke voortbrenging betreft, vindt de hooge bondsdag deze theorie niet meer van dezen tijd; zij schijnt hem niet voldoende. Daarom wil hij de pers met een goed uitgedachte wet van wederwraak verrassen. Wat echter op dit gebied onbruikbaar is geworden, dat zou, naar het inzien onzer geliefde vorsten, in betrekking tot de geslachts-vermenigvuldiging des te beter dienen. De nieuwe bondswet zou dus de voortplanting der proletariërs verbieden, en derhalve door het uit den weg ruimen van het proletariaat binnen eenige tientallen jaren het grootste vraagstuk der 19e eeuw hebben opgelost, — eenig en alleen door aanwending der voorkomings-theorie!

Onder onze beminnende en geliefde vaderlandsche regeringen heeft eene het tijdstip der uitvaardiging van dat maatschappelijke bondsbesluit niet willen afwachten. Het scheen haar gevaarlijk te wachten. Daar eenmaal het grondbeginsel was aangenomen, zoo wenschte zij ten minste met een « *minimum*" voor den dag te komen, van hetwelk zij zich voorloopig reeds eenige duurzame vruchten belooft. Die regering is de Groot-Hertoglijke Hessische; de door haar, « tot welzijn der arbeidende klasse" openbaar gemaakte wet is die, welke hem, die niets bezit, het regt om een huwelijk aan te gaan, verbiedt, en alle bevoegde magten beveelt, voortaan slechts rijke en voorname personen en de gegoede burgerklasse het aangaan van huwelijken te veroorloven. De proletariërs hadden tot nu toe *drie* hoofdgenietingen: 1°. den snaps, 2° de godsdienst en de 3° liefhebberij der liefde. De eerste zien zij zich door de onthoudings-genootschappen, de laatste op last « van de gratie Gods" ontnemen. Men hoopt, dat zij nu des te ijveriger aan het overgeblevene genot houden, en door sterke consumtie eene groote navraag voor den dag zullen roepen.

De Groot-Hertoglijke Hessische regering weet zeer wel, dat haar gebod slechts een klein begin is, hetwelk, tot zijn algeheele werking, door andere maatregelen moet gevolgd worden. Want deed men niets anders, zoo zouden de proletariërs zich bitter weinig om het huwelijks-verbod bekommeren, zij zouden, trots hunne gedwongene echteloosheid, steeds nog een aanzienlijk kroost in de wereld weten te schoppen.

Dezen hinderpaal zal nu juist de aanstaande bondswet uit den weg ruimen. Men is nog slechts omtrent een doelmatig middel tot bereiking van het loffelijke doel niet eenstemmig. De Groot-Hertog van Baden heeft door zijnen gezant, de heer von Blittersdorf, doen verklaren, dat hoewel hij voor vergunning der buiten-echtelijke vermenging der Duitsche proletariërs is, hij echter voor noodzakelijk houdt, de daaruit voortkomende spruiten, zoodra mogelijk, door toepassing van den *zwavel-aether*, op eene pijnlooze, zelfs aangename wijze te *verstikken*. Dit zou de Duitsche regeringen tevens gelegenheid geven, een menigte nieuwe beambten, verstikkings-raden, assessoren, enz. te benoemen, om daardoor haren eigenen invloed nog meer uit te breiden.

De doorluchtige Potsdammer landsvader verklaart zich bepaaldelijk daartegen, omdat de voorslag tegen het wezen der christelijk-germaanschen staat inloopt. De onchristelijke Herodes heeft gewis bevolen eene menigte kinderen om 't leven te laten brengen, maar christelijk-duitsche heerschers past het slechts, volwassen armen te laten nederschieten of op andere wijze af te maken. Het bloot kinder-verstikken ware « smadelijk voor de duitsche vrouw en de duitsche eer." Wat hem betreft, stelt hij voor, na langdurige beraadslagingen met zijnen Thile, Eichhorn, Hengstenberg, Schonlein, en andere mannen des Evangeliums, eenvoudig de *infibulering* (2) van alle mannelijke duitsche proletariërs.

Hij zou des te meer voor deze wijze van afschaffing des proletariaats stemmen, omdat de uitvinding eene oorspronkelijk Pruissische en van den zaligen Dr. Weinhold te Halle afkomstig is, en wijl daardoor de *zwanen-orde* eerst eigenlijk in aanzien geraken zou.

Ernst August van Hanover houdt zich, als of hij wegens de kinder-verstikking misschien meer bezwaar hebben zou als de meeste zijner heeren duitsche neven. Doch hij is een vijand van alle *halve* maatregelen, en kiest tot bereiking van een goed doel steeds het beste middel. Daarom slaat hij dadelijke *castratie* (ontmanning) van alle duitsche proletariërs voor!!

Hendrik LXXII. (Reusz) stemt hiermede geheel overeen, wenscht echter in een artikel der wet de bepaling, dat ieder « landsvader" jaarlijks een bepaald contingent van proletariërs uit eigen krachten, en bij de gratie Gods ter wereld doe brengen, daar men ook op den duur verder schoenenpoetsers, waterdragers enz. en eenige individuën van die klasse, noodig zal hebben.

Frederik Wilhelm IV protesteert tegen dit voorstel; eventuëel (in het mogelijke geval) verzoekt hij zijnerzijds jaarlijks een paar regementen kozakken van zijn' lieven zwager te leenen, welke door verfrissing des christelijk-germaanschen slechts weinig meer deugdzaam bloed, voor elke behoefte van zijne onverzwakte kroon zoude zorgen.

Het hooge bonds presidium is nu met de zamenstelling der verschillende allerhoogste voorslagen en met het uitwerken van een wets-ontwerp bezig, dat zoo mogelijk alle wenschen bevredigen zal en aan de bondsvergadering van een wets-ontwerp ter definitive redactie voorgelegd zal worden. De nieuwe wet, welke die der Groot-Hertoglijk Hessische als voorlooper dient, zal het sprekendste bewijs leveren, hoe vaderlijk de Duitsche regeringen voor ons proletariërs weten te zorgen.

Deventer. v. d. L.

(2) *Infibuleren*, van *infibulare*; vergelijk *fibula*: ringen toehechten, inringen; *infibulatie*: het inringen der voorhuid, of het kunstmatig vereenigen met eenen ring of naad van die deelen, welker vrijheid tot het werk der voortteeling noodig is (een middel ter bewaring der kuischheid, reeds bij de ouden in gebruik).

Onlangs lazen wij in een onzer dagbladen dat Z. M. eenen Limburgschen Burgemeester in zijne betrekking geschorst heeft, omdat hij een valsch getuigschrift had afgegeven.

Wat denkt men wel van het volgende geval:

Op zekere plaats is op aanzoek des Burgemeesters een Assessor ontslagen, doch kort daarna weder door Z. M. hersteld; is zulk een Burgemeester niet kindsch, hij is ten minste mooi oud.

Wat heeft men te verwachten van een Gemeente-Raad, waarvan een der leden onderstand van het armbestuur geniet? Is dat geen jabroer is folié. — Mag een burgemeester, al is hij dan ook nog zoo oud, nog zoo trouw oogendienaar van het opperbestuur, nadat men hem compromitteerde, nog aan het bestuur, al is het dan ook van een dorp, blijven?

Ziedaar eenige zaken die ons niet alleen verwonderen maar ergeren. Kan dat alles zoo blijven?

Aardenburg. D. R.

MENGELINGEN.

Bij het doorsnuffelen onzer Arabische handschriften vonden wij de volgende *Parabel*, waarvan wij aanbiedelijk eene vertaling aan den heer van Hall opdragen.

De grijze Ali-Nebisch, kalif van Bagdad, was de oogappel aller geloovigen; de zon aller harten. Zijne goedheid was onuitputtelijk als de oceaan, en zijne wijsheid onmetelijk als het uitspansel.

Zijn zoon oefende zich vlijtig in den wapenhandel, maar jeugdige onbesuisdheid deed hem meer verlangen dan mogelijk scheen. Hij wilde van het dak zijns vaderspaleis, de snorrende pijlen tot over de muren van het heilige Bagdad werpen. Weder was hij bezig met dit te beproeven, ten aanschouwe van vele grooten; hij kiest de spitste pijl, en plaatst die op de pees van zijn sterk gespannen boog. Hij rekt, en rekt de pees al sterker en sterker; hij verdubbelt zijne krachten om zijn doel te bereiken, nog één ruk, en nog een ruk — en daar springt de boog aan stuk, en splijt hem den neus op.

Met geschonden neus treedt hij voor zijn wijzen vader, die aldus sprak:

« Alah is groot; hij heeft u heden eene nuttige les willen geven, en dank hem daarvoor in ootmoed. Als gij uwen neus in den spiegel beziet, zoo bedenk, dat er in alles eene maat en eene grens is; en als gij nu tot de heerschappij over de volken gekomen zijt, zoo span den boog niet te sterk; want, de geloovigen zijn wel getrouw, maar daar is een einde aan aller geduld, en zoo gij de pees van dat geduld te sterk mogt rekken, zal het gaan als met uwen boog. Zij zullen uitbarsten; — en dan mijn zoon, zou het niet uw neus, maar uw hoofd kosten."

ADVERTENTIEN.

Verpachting Tollen.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Stad MIDDELBURG verwittigen bij deze een iegelijk dien zulks zoude mogen aangaan, dat op Donderdag den 16. September aanstaande, des voormiddags ten elf ure, ten Raadhuize, zal worden overgegaan tot de Verpachting van den TAUX der TOLLEN op den Straatweg tusschen de Steden *Vlissingen* en *Middelburg*; zullende de conditien dier Verpachting van heden af, ter Griffie van laatstgemelde Stad, voor een iegelijk ter lezing liggen.

Gedaan ten Raadhuize der Stad Middelburg, den 30. Augustus 1847.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
PASPOORT van GRIJPSKERKE.
Ter ordonnantie van Hun Edel Achtbare,
A. M. BECIUS.

§ § § Het KOLLEGIE van REGENTEN over het ARM- GAST- en WEESHUIS te Vlissingen, zal op Dingsdag den 14. September 1847, des voormiddags ten 10 ure precies, in het gesticht No. 1, (Gasthuis), in het openbaar aanbesteden, de levering van RUNDVLEESCH, BOTER, GORT, RIJST, GROENE ERWTEN, AARDAPPELEN en SIROOP, voor die Gestichten benoodigd in het vierde kwartaal dezes jaars, waarvan de conditien dagelijks ter lezing liggen bij den Amanu…

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2. September. Sedert den 31. Aug. zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Solide, C. Nariep, Drammen, gezaagd hout; Edwina, T. West, New-York, katoen; Peter en Sophia, M. M. Sundera, Gothenburg, hout; Sertum, J. Angel, Smirna, graan; Condor, F. Frellsen, Rio-Grande, huiden.

Voor Gend bestemd:

Oscar, J. H. Dolholt, Riga, hout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Patriot, J. Wriede, stukgoed, Hamburg; Catharina Engelina, J. C. de Groot, ballast, Riga.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

2 September 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846)	f 13.75	Z. Gr. Erwten	f 11.25
N. dito dito	- 10.75	W. Witte dito	- 11.00
O. W. Tarwe (1846)	- 14.50	Z. Paardenboonen	- 8.00
Nieuwe W. dito	- 11.25	W. Koolzaad	- 21.75
N. Z. Rogge	- 8.25	Zomer dito	-
Vreemde dito	- 8.25	Gort No. 3	- 19.00
Winter garst	- 6.25	» » 2	- 17.00
Zomergarst	- 6.00	» » 1	- 14.50
Haver	-	Raapolie	f 39.00 p. [illegible]
Boekweit (Vreemde)	-	Patentolie	- 41.00 -
W. Witteboonen	- 15.50	Lijnolie	- 37.50 -
Dito Bruineboonen	- 13.00	Lijnkoeken f	de 104 st.
W. Paardenboonen	- 8.50	Raapkoeken	- -
N. W. Gr. Erwten	- 11.50		

bij te zetten; zoo is hij van aanvoerder der jagt tot bevelhebber en regter opgeklommen.

Bij het deelen van den roof moest billijkerwijze den aanvoerder het grootste deel toekomen; en daar hij het niet voor zich zelf gebruikte, strekte het tot middel om anderen aan zich te verbinden en aanhangers en vrienden te verwerven. Weldra wist hij zich, door een aantal der dappersten, te doen omringen; hij trachtte hun getal, door voortdurende weldaden, grooter te maken; ongemerkt vormde zich een soort lijfwacht, eene schaar mamelukken van dezelve die, in toomeloozen ijver, zijne aanmatigingen ondersteunden, en door hunne groote menigte, iedere schrik aanjoegen, welke zich tegen deze aanmatigingen wilden verzetten.

Vermits deze jagten, voor landeigenaren en veehoeders, welker omgevingen door dezelven van verwoestende vijanden gezuiverd werden, veel nut opleverde, zal vermoedelijk den aanvoerder derzelven, in den beginne, een vrijwillig geschenk van vee en veldvruchten, voor zijn nut aanbrengend werk, aangeboden zijn; voortaan was men echter gehouden het te blijven geven en ten laatste begon hij hetzelve als schuld of belasting te eischen. Hij bleef niet in gebreke, al hetgeen hij daarmede verwierf, onder de meest geldende personen zijner bekenden te verdeelen en daardoor het getal zijner creaturen al meer en meer te doen aangroeijen. Daar het jagtgevolg dikwerf over veld en akker toog, die daardoor schade leden, vonden vele landeigenaren het beter dien last, door een vrijwillig geschenk, af te koopen, maar dat zelfde *geschenk* heeft hij later, ook van anderen geeischt, die hij nadeel had *kunnen* toebrengen. Door zulke en andere dergelijke middelen vermeerderde hij zijne schatten, en door dezen zijn' aanhang, die eindelijk in een leger veranderde, dat des te vreesselijker was, dewijl het zich, in den kampstrijd met leeuwen en tijgers, tegen gevaren en vermoeijenis had verhard, en dat tevens, door de ruwheid zijns handwerks, verwilderd was; nu ging de *schrik* zijn naam vooraf, en niemand durfde het meer wagen hem zijn verlangen te weigeren; geraakte iemand van zijn gelride met een vreemde in verschil, dan beriep de jager zich al dadelijk op zijn aanvoerder en beschermer, en zoo begon deze zijne regterlijke bevoegdheid ook uit te breiden over aangelegenheden die de jagt niet raakten. Eene plegtstatige erkentenis ontbrak nu nog maar aan het *koningschap*, en wie vermogt hem dezelve weigeren, die aan de spitse zijner gewapende en gebiedende krijgsscharen stond? Hij was de geschikste heerscher, dewijl hij de meeste *magt* bezat zijne bevelen te doen uitvoeren. Men beschouwde de algemeene weldoener in hem, dewijl *hij* het was dien men rust en veiligheid voor den algemeenen vijand, meende schuldig te zijn. Hij bevond zich reeds in het bezit der oppermagt, dewijl de magtigsten onder zijne bevelen stonden.

In dier voege zijn de voorvaderen de Alariks, Attila's en Merovens koningen hunner volke geworden. Even zoo is het met de koningen gesteld die Homerus in zijn Iliade opvoert. In den beginnen zijn zij aanvoerders van krijgsbenden, verwinnaars van wangedrochten en weldoeners der natien geweest; van krijgsoversten zijn zij scheidsmannen en regters geworden; met den gemaakten buit kochten zij zich een aanhang die hen gevreesd en magtig maakte, en aan de hand des gewelds bestegen zij den troon.

Wanneer men het voorbeeld van den Medischen Dejoces aanvoert, dien het volk de koninklijke waardigheid overdroeg, dewijl hij zich als regter nuttig toonde, dan past men hetzelve evenwel ten onregte op den eersten koning toe. De Meden waren reeds een volk, een staatkundig gevormde maatschappij, toen zij Dejoces tot koning verhieven; maar in de gevallen die wij beschreven was de eerste staatkundige zamenleving hare *wording* aan den eersten koning schuldig. De Meden torschten het juk der Assyrische monarchie; de koning, die het onderwerp onzes schrijvens is, was daarentegen de eerste koning die op het tooneel der wereld verscheen, en het volk, dat zich aan zijne magt onderwierp, een gezelschap vrijgeboren menschen, dat nog geene magt boven zich kende. Wanneer eene oppermagt eenmaal gevestigd is, laat zij zich, langs zulk een rustigen weg, gemakkelijk herstellen; maar nimmer zal het invoeren eener geheel *nieuwe* en te voren *ongekende* heerschappij, langs zulk een' weg, mogelijk zijn.

Met meer aannemelijkheid is uit den loop der dingen af te leiden, dat de eerste koning een *overweldiger* was, die geenszins door de vrijwillige, eenstemmige roepstem der natie, want natien bestonden er nog niet, maar wel door goed geluk, geweldadigheid en slagvaardige krijgsbenden, op den troon werd geplaatst.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BENEKEN.